మృత్యులోయ

వసుంధర

సరళ తలుపు తీసి—"నువ్వా?" అంది.

అతను నవ్వి—"అవును—!" అంటూ లోపల ప్రవేశించాడు.

ఆమె అతడికి కాఫీ కలిపి ఇచ్చింది. అభిమానంగా పలకరించింది. కుశల ప్రశ్నలు వేసింది.

అతడు అన్నింటికీ అన్యమనస్కంగా బదులిచ్చాడు.

"ఏదోలా ఉన్నావు!" అందామె.

"అవును. నేను వచ్చింది — ఈ ప్రశ్నలన్నింటికీ బదులివ్వటానికి కాదు—"

"మరెందుకు?" అంది సరళ.

"మీ ఆయన ఊళ్ళో లేడు కదా!"

"అవును...."

"రెండ్రోజుల దాకా రాడు కదూ?"

"నీకెలా తెలుసు?"

"నాకింకా చాలా తెలుసు. డబల్ కాట్ చేయించు

కోవాలనుకుని—వెయ్యిరూపాయలవుతుందని మా నేశారు కదూ!"

ఆమె ఆశ్చర్యంగా—"ఎవరు చెప్పారు నీకు?"

"మనసుంటే తెలుసుకునే మార్గాలు సవాలక్ష. ఇప్పుడు నేనిక్కడికెందుకొచ్చానో నువ్వు తెలుసుకో గలవా?"

"తెలుసుకోలేను...."

"ఇంకో గంటలో మీ యింటికి డబల్ కాట్ వస్తుంది. మీరు అనుకున్నకంటే కూడా ఖరీదైనది, అందమైనది!"

సరళ ఆశ్చర్యంగా—"ఎలా?" అంది.

"నేను ఆర్డరిచ్చాను—"

"ఎందుకు?"

"నీ కోసం!"

"నా కోసమా—ఎందుకు?"

"ఎందుకేమిటి? ఆ మంచానికి ప్రారంభోత్సవం మన మిద్దరం చేస్తాం!"

సరళ చురుగ్గా అతడివంక చూసి—"ఇలాంటి వేళా కోళాలు నాకు నచ్చవు. పెళ్ళికాకముందు ఏమోకానీ.." అని ఆగింది.

"నీకు పెళ్ళయిందంటే నమ్మటం కష్టం. పెళ్ళయ్యాక నీలో అందం పెరిగింది. వయసు తరిగింది—" అన్నా డతను.

"నా అందమూ, వయసూ ఇప్పుడు నావి కాదు— గోపాలానివి!"

"పోనీ—ఈ ఒక్క రోజుకూ నేనే గోపాలాన్ని అనుకో!"

"షటప్!"

"ఆ రోజులు మరిచిపోయావా?" అన్నాడతను.

ఆ రోజులు గుర్తున్నాయా మెకు.

అతడు.... ఆమె.... ఎదురుగా సముద్రపుటలలు....

ఒకరివైపు ఒకరు ప్రేమ, మత్తుగా.... చూపులు!

అతడి చేయి ఆమెకు తగిలితే వళ్ళంతా షాక్ తగిలినట్లుం డేది.

ఒకరులేనిదే ఒకరు బ్రతకలేమనుకునేవారు. ఒకరిని విడిచి ఒకరు ఉండలేమనుకునేవారు. అతడు ఆమెకూ, ఆమె అతడికీ ఉత్తరాలు రాసుకున్నారు. చదువులు కాగానే పెళ్ళిచేసుకుందామనుకున్నారు.

చదువులైపోయాయి.

అంతకాలం అతడు పురుషుడు. ఆమె స్త్రీ. వారి ఆకర్షణ ప్రకృతి సహజం. అంతకుమించి ఇంకేమీ ఆలోచించలేదు.

నిజంగా పెళ్ళిచేసుకుందామనేసరికి ఎన్నో ఇతర ప్రసక్తులు వచ్చాయి. స్త్రీ పురుషుల ఆకర్షణ ప్రకృతి సహజం కావచ్చు. కానీ అది పెళ్ళికి దారితీయాలంటే కులాలు, మతాలు, రాజకీయాలు, అర్థశాస్త్రం—ఎన్నో సహకరించాలి.

సరళ ఆడపిల్ల, పేదరాలు కాబట్టి ఆమె తలిదండ్రులు అడ్జస్టుమెంటుకు సిద్ధంగానే ఉన్నారు. కానీ అతడి తలిదండ్రులనుంచే ఇబ్బందులు వచ్చాయి. సరళతో వివాహం జరిగితే వాళ్ళు చచ్చిపోతామన్నారు.

"ఇలా జరుగుతుందనుకోలేదు. నేను చాలా సిగ్గుపడుతున్నాను సరళా!"

ఈ మాటలనతను మనస్ఫూర్తిగా అన్నాడు. అంత

వరకూ సరళ రాసిచ్చిన ప్రేమలేఖలన్నింటినీ తీసుకుని వచ్చి ఆమె ముందు అంటించివేస్తూ—"ఇవి నాకు అమూల్యమైనవి. కానీ నీ కివి భవిష్యత్తులో ప్రమాదకరంగా మారే అవకాశముండరాదని ఇలా చేస్తున్నాను—" అన్నాడు.

ఉత్తరాలు ఒక్కసారి భగ్గున మండాయి. ఆ మంటల వెలుగులో అతడి ముఖంలో తేజస్సు కనబడింది సరళకు.

"గుర్తున్నాయి. నా ప్రేమ లేఖలను తగులబెడుతున్నప్పుడు నీ ముఖంలో దివ్య తేజస్సును చూశాను. ఇప్పుడది కనిపించటం లేదు" అంది సరళ.

అతను నవ్వాడు — "నా ముఖంలో తేజస్సు ఎలా మిగులుంది? ఆ క్షణంలో నీ భావి జీవితానికి సాయపడుతున్నానన్న తృప్తి తాత్కాలికంగా ఆ తేజస్సు నిచ్చి ఉంటుంది. ఇప్పుడు నాకు వివాహమైంది. కానీ ఏదో పోగొట్టుకున్నానన్న అసంతృప్తి! నా తలిదండ్రులను ధిక్కరించి నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోలేకపోయినందుకు నేను యిప్పుడు నన్ను నేనే రోజూ నిందించుకుంటున్నాను—"

"ఏం—నీ భార్య మంచిది కాదా?"

"ఆమె మంచిది. అందమైనది. కానీ నేను కోరుతున్నది మంచితనాన్ని, అందాన్ని కాదు. నిన్ను! ఆమె నువ్వు కాదు!"

సరళ నిట్టూర్చి ఊరుకుంది.

"అందుకే నాకీ కొత్త ఉపాయం తోచింది. మన ఇద్దరికీ పరస్పరాకర్షణ ఉన్నప్పటికీ ఒక్కటి కాలేకపోయాం. ఒక్కసారైనా మనం దగ్గరైతే తప్ప ఆ ఆకర్షణ పోదు. అందుకే నేనిప్పుడిక్కడికి వచ్చాను. నీకు విలువకడుతున్నానని కాదు. కానీ ప్రతిఫలం కూడా

ఇవ్వదలిచాను. మనమేదో తప్పు చేస్తున్నామనీ, పాపం చేస్తున్నామనీ, నువ్వు అనుకోవద్దు. ఆడా, మగా కలిసి ఏడడుగులు నడిచేచాలు—వివాహం జరిగినట్లేనని శాస్త్రం చెబుతుంది. ఆ విధంగా మన వివాహం ఎప్పుడో అయి పోయింది. అంటే నువ్వు చేసుకున్నది రెండో వివాహ మన్నమాట. అది పాపం కానప్పుడు — ఇదీ పాపం కాదు...."

సరళ అతడు చెప్పేదంతా మౌనంగా వింటోంది.

"నీ జీవితం మూడు పువ్వులూ ఆరు కాయలుగా ఉండాలి. డబ్బు మనని విడదీసింది. ఆ డబ్బు ఎప్పుడూ నీకు దాస్యం చేసేలా చేస్తాను. నన్ను వివాహమాడక పోయినా నువ్వు నా భార్య అంత గొప్పగా నూ జీవించాలి. నీకు సకల సదుపాయాలూ చేస్తాను. కానీ ఇంతకాలం నేను నీ నుంచి పొందలేకపోయిన ఆనందం పొందే అవకాశం ఈ రోజు ఇవ్వు—" అన్నాడతను.

"ఇంకా నువ్వు చెప్పవలసిందేమైనా ఉందా?"

"లేదు!" అన్నాడతను.

"అయితే నే చెప్పేది వింటావా?" అంది సరళ.

"ఊఁ"

"నేను శాస్త్రాలకూ, మనసుకూ ప్రాధాన్యతనివ్వను. శరీరానికే ప్రాధాన్యతనిస్తాను. నా మనసు నిన్ను చంపా లనుకోవచ్చు. కానీ అంతమాత్రాన నువ్వు చావవు. నేను ఏ కత్తిపీటతోనే నిన్ను ఎదుర్కొంటేనే నువ్వు చస్తావు. అలాగే కలిసి ఏడడుగులు వేసే శాస్త్రాన్ని నేను నమ్మను. శారీరకంగా కలిసినవారే భార్యాభర్తలు. నేను నా భర్తను ప్రేమిస్తున్నాను. నాకు జీవితంలో ఎటువంటి అసంతృప్తిలేదు—నువ్వు నీ మనసును అదుపులో

పెట్టుకో. మళ్ళీ మరోసారి ఇలాంటి కోరికతో ఈ ఇంట్లో అడుగుపెట్టకు. మరో విషయం — నాకు బహుమతులు గిట్టవు. నాకేం కావాలన్నా నా భర్తని అడుగుతాను. ఆయన శక్తికి మించిన కోరికలు నాకు లేవు. ఉన్నా అదుపు చేసుకోగలను...."

అతడామెవంక చూశాడు. ఆమె ముఖంలో తేజస్సు ఉంది.

2

"నమస్కారమండి!" అందామె.

"నమస్కారం—" అన్నాడు గోపాలం ముక్తసరిగా.

"మీరు నా వంక చూడకుండా నమస్కారం అంటున్నారు...." ఆమె అదోలా గారంగా అంది.

గోపాలం అప్పుడామెవంక చూశాడు. ఆమెవంక చూడగానే ఎవరి చూపులైనా ఎక్కడాగిపోతాయో గోపాలం చూపులూ అక్కడే ఆగిపోయాయి.

ఆమె పైట వేసుకోలేదనటం సరికాదు. ఆమెకు పైటలేదు. పాంటు, షర్టు వేసుకుందామె. ఆమె హృదయ భాగం ఎత్తుగా, నిండుగా, విశాలంగా ఉండి-చీరకట్టవలసిన అవసరాన్ని సూచిస్తున్నది.

గోపాలానికి చూపులు మరల్చుకుందుకు కొంతసేపు పట్టింది.

"చూశారా?" అందామె.

గోపాలం తికమకపడుతూ—"ఊఁ" అన్నాడు.

"నాన్నగారు సాయంత్రం మిమ్మల్ని మా యింటికి ఆహ్వానించమన్నారు...."

"నాన్నగారంటే?"

ఆమె చెప్పింది. అతను సరేనన్నాడు.

సాయంత్రం అతను వాళ్ళింటికి వెళ్ళాడు.

"పెద్దగా పనేంలేదండీ — ఈ రాత్రికి మీరు మా ఇంట్లో గడుపుతారని పిలిచాను—అంతే!" అన్నాడామె తండ్రి. ఆయన లోపలకు వెళ్ళగానే ఆమె అతడికి తన గది చూపించింది. గదిలో అన్నీ ప్రత్యేకంగా ఉన్నాయి మంచంతో సహా!

ఆమె అతడికి ఏదో పుస్తకం చూపించి ఏవో సందేహాలడిగింది. గోపాలం ఆమె సందేహాలు తీర్చాడు. ఆమె వళ్ళంతా కుదిపేస్తూ అతణ్ని మెచ్చుకుంది. గోపాలం నరాల్లో సంచలనం కలిగింది.

ఇద్దరూ కబుర్లలో పడ్డారు.

ఓ గంటకు కాబోలు ఆమె తండ్రి వచ్చాడు. ఊళ్ళో తన ఇబ్బందుల గురించి చెప్తున్నాడు. తనమీద అనూయాగ్రస్తులు పన్నిన పన్నాగాల గురించి చెప్పాడు.

గోపాలం ఆ ఊరు వచ్చింది ఇన్‌స్పెక్షన్‌కు. అతడి ఇన్‌స్పెక్షన్ రిపోర్టుపైన ఆమె తండ్రి భవిష్యత్తు ఆధారపడి ఉంది. అప్పటికే గోపాలం సమాచారం సేకరించడం పూర్తయింది. ఆమె తండ్రి చెబుతున్న దానికీ, అతడు సేకరించిన సమాచారానికీ పొత్తు కుదరడం లేదు. అయినప్పటికీ గోపాలం ఆయన మాటలపట్ల కుతూహలం చూపించటంలేదు. ఆయన చెప్పేది శ్రద్ధగా వినాలనుకోవటంలేదు. ఆయన్ను త్వరగా వదుల్చుకోవాలని ఉంది. అతడికి ఆమెతో మాట్లాడాలని ఉంది.

"భయపడకండి .... రిపోర్టు మీకు అనుకూలంగానే ఉంటుంది—"

"అంత మాటన్నారు. అదే చాలు నాకు...." ఆయ

నతన్ని పొగడ్డం ఆరంభించాడు.

గోపాలానికి ఆ పొగడ్తలు వినాలని లేదు. ఆమె తన్ను పొగుడుతూంటే వినాలనుంది. ఆయన వెళ్ళాక ఆమె వచ్చి అతణ్ని ఆదేపనిగా పొగిడింది. అతను చాలా సంతోషించాడు కానీ ధైర్యం చేయలేకపోయాడు. ఆమె కూడా అతణ్ని ఊరించింది కానీ దగ్గరకు రాలేదు.

రాత్రి భోజనాలయ్యాయి. ఆ యింట్లో ఆయన, ఆమె తప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరు. ఆమె తల్లి పుట్టింటికి వెళ్ళిందిట. ఆయన రాత్రి సెకండ్ షో సినిమాకు వెళ్ళాడు.

గోపాలం గది వేరు. ఆమె గది వేరు.

ఆమె గదిలోంచి సంగీతం వినబడుతోంది. ఆమె చాలా నెమ్మదిగా పాడుతోంది. అయినా గోపాలానికి వినబడుతోంది. అతడికి నిద్రపట్టటంలేదు.

చాలాసేపాగాడు గోపాలం. ఆమె తన గదిలోకి వస్తుందనుకున్నాడు. కానీ ఆమె రావటంలేదు. పాట కూడా ఆగిపోయింది. ఆమె నిద్రపోయిందో ఏమో!

కాసేపటికి గోపాలం తెగించాడు. అతడు లేచి ఆమె గదిలోకి వెళ్ళాడు.

అతణ్ని చూస్తూనే ఆమె ఉలిక్కిపడింది. ఆమె నైట్ డ్రెస్సులో ఉంది. పేరుకది నైట్ డ్రెస్సు. లేకపోతే నో డ్రెస్సు అనవచ్చు.

గోపాలం అప్పుడామె అసలు అందాలు చూశాడు.

“మీరా?” అందామె.

“దాహంగా ఉంది. మంచినీళ్ళు కావాలి!” అతడు వణికాడు.

ఆమె అతడికి గ్లాసెడు నీళ్ళిచ్చింది. అతడు గ్లాసును వదిలి ఆమె చేయిపట్టుకుని—“ప్లీజ్!” అన్నాడు.

"అంటే?"

"నాకు నువ్వు కావాలి!"

ఆమె చేతిలోని గ్లాసు క్రిందపడింది. అతడినుంచి చేయి విడిపించుకుని—"ఎంత ధైర్యం నీకు?" అంది.

"ఆ ధైర్యాన్నిచ్చింది నీ చూపులు! నీ బట్టలు!" అన్నాడతను.

"ఆహా — అయితే తప్పంతా నాదే నంటావు!" అందామె.

"ఊఁ"

"అయితే ఒక్క నిమిషం ఆగు తలుపు తీస్తా! నా చూపులు, బట్టలు—నీకు కనిపించవు—" అందామె.

"ప్లీజ్—అలాగనకు—" అన్నాడతను.

"నేను వేశ్యననుకుంటున్నావా?"

"లేదు—"

"అయితే నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?"

"ఊఁ" అప్రయత్నంగా అన్నాడతను.

"అయితే నా మెడలో తాళికడతావా?"

"కడతాను...."

"అయితే రేపటిదాకా ఆగు...." అందామె.

"ఎందుకు?"

"పెళ్ళయ్యే దాకా భారతీయ వనిత మగాడికి స్వంతం కాదు...."

గోపాలం నిట్టూర్చి ఆమె చేయి వదిలేశాడు.

"ఏం?" అందామె.

"నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోవటం సాధ్యంకాదు. నాకు పెళ్ళి అయిపోయింది...."

"ఓస్—ఇంతేగదా!" అందామె చాలా తేలిగ్గా,

ఈసారి గోపాలం ఆశ్చర్యపోయాడు — "అంత తేలిగ్గా ఎలా చెప్పావ్? పెళ్ళాం బ్రతికుండగా...."

అతణ్ని మధ్యలో ఆపి — "బ్రతికుండగా కదా ఇబ్బంది. చంపేస్తే సరి...." అంది.

"చంపేయడమా? అంటే హత్య!" భయంగా అన్నాడు గోపాలం.

"అవును. నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలంటే అదే ఉపాయం...."

"ఇదేం ఉపాయం? నా బొంద ఉపాయం..." విసుగ్గా అన్నాడతను.

"అయితే—పోయి నీ గదిలో పడుకో...." అందామె విసుగ్గా.

"నువ్వెలాగూ నా గదిలోకి వస్తావని నాకు తెలుసు" అన్నాడు గోపాలం.

"ఏమిటి నీ నమ్మకం?"

"నువ్వు నా గదిలోకి రాకపోతే రేపు మీ నాన్న పనికాదు...."

ఆమె పకపకా నవ్వి—"అన్నట్టు నీ పేరు గోపాలం కదూ....మంచి పేరే పెట్టారు నీ తలిదండ్రులు...." అంది.

"నవ్వుతావెందుకు?" కోపంగా అన్నాడతను.

"ఆయన మా నాన్న కాదు...." అందామె.

"మరి?" అన్నాడు గోపాలం ఉలిక్కిపడి.

"ఆయన నీకెలాగో నాకూ అంతే! నాకు నీతో పని ఉంది. ఆయనకూ పని ఉంది. ఆయన నీకు డబ్బిద్దామనుకున్నాడు. నా సంగతి తెలియగానే డబ్బుకంటే నేనే మంచి ప్రయోగం—అనుకున్నాడు...." ఆమె ఆగింది,

"నాతో నీ కేమిటి పని?"

"చెప్పేముందు నా గురించి కూడా చెప్పుకోనా?"

తల ఊపాడతను.

ఆమె ఒక లక్షాధికారి ఏకైక సంతానం. తండ్రి పోయి నాలుగేళ్ళయింది. ఆమె ఆస్తి, అందం—రెండు చూసి ఎందరో ముందుకు వస్తున్నారు. కానీ ఆమె వివాహానికి అంగీకరించటంలేదు. ఎందుకంటే సరళను చంపాలి!

సరళ పేరు వింటూ గోపాలం ఉలిక్కిపడ్డాడు. అది తన భార్య పేరు!

"సరళ నీకేం చేసింది?"

"నేను ప్రేమించినవాణ్ని నాకు కాకుండా చేసింది!"

"నువ్వు నన్ను ప్రేమించావా?" గోపాలం ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"నిన్ను నేను ప్రేమించటం ఈ మధ్యనే మొదలయింది...."

"అంటే?"

"సరళ పెళ్ళికి ముందు తానెవరినో ప్రేమించినట్లు నీకు చెప్పలేదా?"

గోపాలానికి నోటమాట రాలేదు.

"అతడి పేరు మనోహర్. చూపులకు మనోహరంగా ఉంటాడు. డబ్బుకు డబ్బూ ఉంది. ఆకర్షణీయమైన పర్సనాలిటీ. అతణ్ని నేను ప్రేమించాను. అతడు సరళను ప్రేమించాడు...."

"సరళ కూడా అతణ్ని ప్రేమించిందా?"

"అవును—ఇద్దరూ ఒకర్ని విడిచి ఒకరు క్షణం కూడా ఉండలేకపోయారు. ఒకరికొకరు ఉత్తరాలు కూడా

రాసుకున్నారు. సరళకు డబ్బులేదు. అంతస్తులేదు. అయినా మనోహర్ తన తలిదండ్రులకు నచ్చజెప్పాలనే అనుకున్నాడు. మా యిద్దరికీ దూరపు చుట్టరికం కూడా ఉంది. అతడి తలిదండ్రులకు నేనంటే ఇష్టం. మా ఇద్దరికీ పెళ్ళి జరిపించాలని వాళ్ళనుకుంటున్నారు. కొడుక్కు వర్ణాంతర వివాహం చేయటం వాళ్ళకిష్టంలేదు. అందువల్ల మా వివాహం జరుగుతుందనే నేనాశించాను. కానీ అప్పుడేం జరిగింది?

మనోహర్ని నోరు విడిచి అడిగితే అతను నన్ను తిరస్కరించాడు. సరళతో వున్న సమస్యలన్నీ చెప్పాను. అన్నీ తను పరిష్కరించుకోగలనని నమ్మకంగా చెప్పాడు. నాకు వేరే దారి కనబడక సరళనే కలిసి వేడుకున్నాను. ఆమె నన్ను వెటకారంచేసింది. నీలో లేనిది నాలో ఉండటంవల్ల అతను నా పట్ల ఆకర్షితుడయ్యాడంది. తన ప్రియుణ్ని వదులుకోలేదంది. ఇలా ప్రేమ గురించి మరో ఆడదాన్ని అర్థించటం సిగ్గుచేటంది.

నాకు చచ్చేటంత అవమానమయింది. కొట్టవలసిన చోట దెబ్బ కొట్టాను.

మనోహర్ కంటె ముందుగా అతడి తలిదండ్రులకు సరళమీద విషం నూరిపోశాను. ఆమె మనోహర్ మీద వల విసురుతున్నదనీ ఆమె శీలం మంచిది కాదని కూడా చెప్పాను. మనోహర్ను లొంగదీసే సులభ పద్ధతులు కూడా చెప్పాను. అంతే — ఆ వివాహం ఆగిపోయింది.

అయితే మనోహర్కు తెలిసింది — నా కారణంగా ఆ వివాహమాగిపోయిందని! అందుకే అతడు నా మీద పగబట్టాడు—'వివాహమంటూ చేసుకుంటే నిన్ను తప్ప మరే ఆడదాన్నయినా చేసుకుంటాను—' అన్నాడు.

అలాగే చేశాడు...."

గోపాలం కుతూహలంగా వింటున్నాడు. తన భార్య సరళ ఈ కథ తనకెందుకు చెప్పలేదు? ప్రేమించేరోజుల్లో తను మనోహర్‌తో ఎలా మసిలింది? ఎలా మసిలినప్పటికీ అసలు అలా ప్రేమించటం మంచి సంప్రదాయమేనా? ఇలాంటి యువతిని తనెలా చేసుకున్నాడు? తను సంసారం చేస్తున్నది ఒక కులటతోనా?

ఆమె తిరిగి కొనసాగించింది. "మనోహర్ భార్య మంచిది కావడం నాకింకా బాధనిపించింది. నా ద్వేషం సరళమీదనే కానీ మనోహర్ మీద కాదు. అతడంటే నాకు ఇంకా మోజు వున్నది. కనీసం అతడితో అనుభవాలు పంచుకోవాలనుకున్నాను. ఆ విధంగా నా కోరిక తీరుతుంది. నా స్థానంలో ఉన్న అతడి భార్యపైన కక్ష కూడా తీరుతుంది. నేను నోరు విడిచి మళ్ళీ అతడి నడిగాను. జీవితంలో మరోసారి అవమానం ఎదురయింది. ఆడది భరించలేని అవమానం. అతను నాతో ఇలా అన్నాడు—

"నా సర్వానికి నా భార్య సరళ. మరో స్త్రీతో కాపురం చేస్తూ నేను తప్పు చేస్తున్నాను. అయితే సమాజం దీన్ని తప్పు అనటం లేదు. అదే నాకు కొంత ఊరట. నీతో సంబంధం పెట్టుకుంటే సమాజం నన్ను వేలెత్తి చూపిస్తుంది. సమాజంచేత వేలెత్తి చూపించు కోవటం నా కిష్టంలేదు. ఒకవేళ అలాంటి పరిస్థితి ఏర్పడితే అందుకు కారణం సరళే కానీ నువ్వు కావటం నాకిష్టంలేదు—"

"ఆ మాటలు వినగానే నాకు వెంటనే చచ్చిపోవా లనిపించింది. కానీ చచ్చి సాధించేదేముంది? నాముందు

బోలెడు జీవితముంది. నా జీవితంమీద నాకు ఆశలూ ఉన్నాయి. అయితే నా మనసులోని ద్వేషం నశించే వరకూ నాకు జీవితంలో సుఖముండదు.

అందుకే సరళ చావాలనుకుంటున్నాను. ఆ చావుకు మనోహర్ జీవితాంతం ఏడవాలి. నేనూ, నువ్వు సుఖంగా జీవించాలి. డబ్బుకు డబ్బు. అందానికి అందం. ఈడూ జోడూ — అన్నీ బాగుంటాయి. నీతో ఈ విషయాలు పర్సనల్‌గా మాట్లాడాలనుకుని ఈ అవకాశం కల్పించుకున్నాను. నువ్వు నాకు సహకరిస్తావని ఆశిస్తున్నాను.

ఒకనాడు లేతవయసులో ఓ మనిషిని ప్రేమించి ఉన్నప్పటికీ ఇప్పుడు నా మనసులో ఎవ్వరూ లేరు. నీ భార్యను చంపేస్తే నువ్వు తప్ప నా మనసులో ఇంకెవ్వరూ ఉండరు. ఈ రాత్రంతా ఆలోచించుకో. మానసికంగా ఎలాగున్నా నేను శారీరకంగా పవిత్రురాలిని. అందుచేత పని జరక్కుండా నామీద ఆశలు పెట్టుకోకు—" అందామె.

గోపాలం కదిలోంచి వెళ్ళిపోబోయి ఆగి—"హత్య చేయటం మాటలుకాదు. అదైనాక ఉరికంబమెక్కాలి" అన్నాడు.

ఆమె మళ్ళీ నవ్వి—"మీ ఊరికి పదిమైళ్ళ దూరంలో ఉలవ కొండ వుంది. ఆ కొండకటువైపు పెద్ద లోయ ఉన్నది. కొండనుంచి లోయలోపడ్డ వ్యక్తి అయిపూ, జాడా వుండదంటారు—" అంది.

ఆ రాత్రికి వారింకేమీ మాట్లాడుకోలేదు.

3

అర్థరాత్రివేళ ఇంటి తలుపు ఎవరో తట్టారు.

సరళ కళ్ళు నలుముకుంటూ లేచింది. ఈ సమయంలో

యెవరు వచ్చివుంటారు? భర్త రావడానికింకా రెండు రోజులు వ్యవధి ఉన్నది.

సరళ తలుపు తీసేముందు — "ఎవరూ?" అనడిగింది.

"నేను—నళిని!"

సరళ తక్కున తలుపు తీసింది. నళిని లోపలకు వచ్చింది. ఆమె బాగా ఆయాసపడుతోంది.

"ఏమిటే — ఈ సమయంలో వచ్చావు?" అంది సరళ.

"నీకోసమే—" అంది నళిని.

సరళ చిరాగ్గా ఆమెవంక చూసి — "నువ్వు నా కోసం వచ్చావంటే నాకు భయం — అలాగనొద్దు— ప్లీజ్!" అంది.

నళిని మధ్యతరగతి యువతి. హైస్కూల్లో చదివే రోజుల్లోనే అల్లరిచిల్లరిగా తిరిగి డబ్బులు సంపాదించుకునేది. ఇప్పుడుద్యోగం చేస్తోంది. ఇప్పటికీ అలాగే తిరుగుతోందని చెప్పుకుంటారు.

నళిని ఫోర్తుఫారంనుంచీ సరళకు క్లాసుమేటు. ఆమె సరళ దగ్గర ఏమీ దాచేదికాదు. తన గురించి చెప్పుకోవటమేకాక సరళను కూడా అందుకు ప్రోత్సహించేది. సరళ ఒప్పుకోకపోతే — "మన దృక్పథంలో మార్పు రావాలి. వయసులో ఉన్నపుడు ఆడా, మగా సరదాగా కలిసి తిరిగితే కొంపలేం మునిగిపోతాయి? అన్నీ పెళ్ళికి ముడిపెట్టాలా?" అనేది.

ఈ విషయంలో ఎలా వున్నా సరళ నళినికి మంచి స్నేహితురాలు. అయితే సరళకు వివాహమయ్యేక వాళ్ళిద్దరూ ఇంటి దగ్గర కలుసుకున్నది చాలా తక్కువ.

"స్త్రీ గురించి నాకు తెలియదా?" అని నవ్వి-"అయితే నే నిప్పుడు ఒక ప్రమాదకరమైన వార్త తెలుసుకుని వచ్చాను—" అంది నళిని.

"ఏమిటది?" కంగారుగా అడిగింది సరళ.

"వింటే నువ్వూ కంగారుపడతావు. వినగానే నేనూ కంగారు పడ్డాను. ఇంచుమించు వెంటనే ఇలా పరుగున వచ్చాను...." అంది నళిని.

"ఏమిటో—త్వరగా చెప్పవే!" అంది సరళ.

"నీకు జగ్గూ తెలియదుకదూ!" అంది నళిని.

"జగ్గూ ఎవరు?"

నళిని తమాషాగా నవ్వి — "నా ప్రియుడు!" అంది.

"ఛీ—నీకు సిగ్గులేదు...." కోపంగా అంది సరళ.

"ప్రియుడి పేరు చెప్పడానికి సిగ్గెందుకు? అయినా జగ్గూ నా ప్రియుడు కావటం నీకు కలిసొచ్చింది ..." నళిని మళ్ళీ ఆగింది.

"ఎందుకే — సస్పెన్సు పెంచేస్తున్నావు?" అంది సరళ.

"ఏంలేదు-కాసేపు ఇక్కడ నీతో కూర్చోవచ్చునని!" అంది నళిని — "జగ్గూ చాలా పెద్ద రౌడీ. కానీ నా దగ్గర పిల్లి. నన్ను ఇంప్రెస్ చేయటంకోసం తన వీరోచిత కార్యాల గురించి ఎడ్వాన్సుగా చెబుతూంటాడు...."

"ఊఁ"

"అలాంటి ఎడ్వాన్సు వీరోచిత కార్యం గురించి ఓ గంట క్రితం చెప్పాడు!"

"ఊఁ"

"ఆ కార్యక్రమానికి వచ్చే ఆదివారం నాడు

ముహూర్తం!"

"ఏమిటే అది!"

"నీ భర్త చావు...."

కెవ్వుమంది సరళ.

"ఎందుకలా అరిచావ్?"

"వివరంగా మరోసారి చెప్పు!" అంది సరళ.

"వచ్చే ఆదివారం సాయంత్రం అయిదింటికి జగ్గా నీ భర్తను చంపబోతున్నాడు. ఈ విషయాన్ని తను నాకు గర్వంగా చెప్పాడు. చంపబోతున్నది నా స్నేహితురాలి భర్తనని తెలిసివుంటే అతడు నాకీ విషయం చెప్పి ఉండేవాడు కాదు. అది నీ అదృష్టం!"

"ఒక మూల ఆయన్ను చంపబోతున్నాడంటూ—అదృష్టమంటావేమిటే?"

"మీ ఆయన్ను చంపడానికి జగ్గా నియోగించబడటం—ఆ విషయం నాదాకా రావటం—నీ అదృష్టం కదూ!"

"అసలు జగ్గాని ఎవరు నియోగించారు?"

"ఎవడో మనోహర్ అట!"

"మనోహరా—అతడెవరు?" ఏమీ ఎరుగనట్లు అంది సరళ.

"ఏమో-నాకెలా తెలుస్తుంది? అతడు నా ప్రియుడు కాదు మరి!"

"ఆ జగ్గా ఎక్కడ చంపుతాడుట?"

"మీ యింట్లోనే!" అంది నళిని.

"తప్పించుకునే మార్గముందా?" అంది సరళ.

"అందుకే కదా నేనొచ్చాను?" అంది నళిని.

సరళ ఆత్రుతపడింది. నళిని చెప్పింది.

"ఒక రోజుకు తప్పించుకుంటే అయిందా? వాడు వెంటబడి తరమడూ!"

"తరుముతాడు. అందుకు నేను సాయపడలేదు. ముందుగా హెచ్చరించానుగదా — నీ ఏర్పాట్లు నీవు చేసుకో—" అంది నళిని.

4

"హలో!" అన్నాడు మనోహర్.

"నేను — సరళను మాట్లాడుతున్నాను. ఒక్కసారి వస్తావా—నీతో అర్జంటుగా మాట్లాడాలి!"

మరుక్షణంలో మనోహర్ సరళ ఇంట్లో వున్నాడు— "ఇన్నాళ్ళకు మొదటిసారిగా నీనుంచి నాకు పిలుపు వచ్చింది. చాలా సంతోషం! ఇంకా మీ ఆయన ఊర్నించి రాలేదు కదూ!"

"రాలేదు. కానీ నేను పిలిచిన కారణం వేరు. నిన్నంతా పబ్లిక్ టెలిఫోన్లో నీ గురించి ప్రయత్నించి ఫెయిలయ్యాను. నిన్నో ముఖ్యమైన విశేషం అడగాలి!" అంది సరళ.

"అడుగు!"

"జగ్గూ తెలుసా నీకు?"

"జగ్గూ ఎవరు?"

"ఒక హంతకుడు!"

మనోహర్ ఆమెవంక అదోలా చూశాడు — "నాకు హంతకులెవ్వరూ తెలియదు. హంతకుల అవసరమూ లేదు—"

"సరే — నీ మాటలు నమ్ముతాను. అయితే వచ్చే ఆదివారం సాయంత్రం నా భర్తకే ప్రమాదమైనా జరిగిందో — అందుకు నువ్వే కారణమని భావిస్తాను.

బ్రతికున్నంతకాలం నిన్ను ద్వేషిస్తాను...." అంది సరళ.

"సరళా — ప్లీజ్ — అలా అనొద్దు!" అన్నాడు మనోహర్.

"అయితే కొంతకాలంపాటు నా భర్తను రక్షించు" అంది సరళ.

"జీవితంలో ఇంతకంటే దారుణమైన శిక్ష ఉండదు. ఎవరైతే చావాలని కోరుకుంటున్నానో వారినే రక్షించ మంటున్నావు—"

"నా భర్తకేదైనా అయిందో — నీదే బాధ్యత. నా పగ ఎలాంటిదో నీకు తెలియదు...." అంది సరళ.

"నీ పగకంటే నా ప్రేమ గొప్పది. ఆ కారణంగానే నీ భర్తకు నా రక్షణ లభిస్తుంది. భయపడకు—" అన్నాడు మనోహర్.

అతడు తలుపులు తీసుకొని వెడుతూంటే ఎదురయ్యాడు గోపాలం. ఇద్దరూ పరస్పరం ఒకసారి చూసుకున్నారు. మనోహర్ చరచరా వెళ్ళిపోయాడు. గోపాలం నెమ్మదిగా గుమ్మంలో అడుగుపెట్టాడు.

అక్కడే నిలబడి ఉంది సరళ. ఆమె ముఖంలో గాభరా కనబడుతోంది. వాళ్ళిద్దరు ఒకరికొకరు అలా తటస్థపడటం ఆమెకు నచ్చలేదు. ఇలా జరుగుతుందని ఆమె అనుకోలేదు.

గోపాలం ఆమె వంక చూసి — "ఎవరతను?" అన్నాడు.

"మీ క్యాంపు ఎలా వుంది?" అంది సరళ.

ఇద్దరూ ఒకరి ప్రశ్నకొకరు జవాబిచ్చుకోలేదు. జవాబు కోసం నొక్కించుకోనూ లేదు.

కాసేపు ఇద్దరూ మౌనంగా వున్నారు.

అతను కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. సరళ లోపలకు వెళ్ళి కాఫీ కలిపి తెచ్చింది.

గోపాలం కాఫీ చప్పరిస్తూ—"నేను లేకపోవటంవల్ల నీకే ఇబ్బందీ కలగలేదుకదా—" అన్నాడు మాట మొదలెడుతూ.

"అక్కడ మీకు భోజనం?" అంది సరళ.

ఇద్దరూ చాలాసేపు ప్రశ్నలే వేసుకున్నారు.

"ఈ రోజు కొత్తగా ఉంది. ఎప్పుడూ ఇలా లేదు!" అంది సరళ.

"కొత్త విషయాలు తెలిసినప్పుడేగదా కొత్తగా ఉండేది!" అన్నాడు గోపాలం.

"మీకేమైనా కొత్త విషయాలు తెలిశాయా?" అంది సరళ ఆత్రుతగా.

"నాకేం తెలుస్తాయి? నువ్వే చెప్పాలి .... మన పెళ్ళయి రెండేళ్ళు దాటింది. ఇంతకాలానికూడా నువ్వు ఒక్కసారైనా విశేషం అనలేదు... "

సరళ సిగ్గుపడింది...."మీరు చాలా కొంటెవారు. మీ గురించి నేనేవేవో ఊహించుకుని కంగారుపడి పోయాను...."

ఏం ఊహించుకున్నావని అతనడుగలేదు. ఆమె కాస్త ఆశ్చర్యపడింది. మనోహర్ గురించి ఏమీ అడగడేం— అనుకుందామె. అడిగితే ఏం చెప్పాలా అన్నది కూడా ఆమెకు తోచటంలేదు. అయితే అతను మనోహర్ గురించి ఆమెను ఆ తర్వాత కూడా ఇంకేమీ అడగలేదు.

5

ఆ రోజు ఆదివారం. సరళ ఉదయమే లేచి తలంటి పోసుకుంది. భర్త లేచాక—"ఈ రోజు యెక్కడికైనా

వెడదామాండీ?" అంది.

"ఎక్కడికి?"

"ఉలవ కొండకు...."

గోపాలం ఉలిక్కిపడ్డాడు — "ఉలవకొండకా?" అన్నాడు. అతడి కళ్ళలో అనుమానం కూడా కనిపించింది.

"అవునండీ—అక్కడ సంతాన విఘ్నేశ్వరుడి దర్శనం చేసుకుంటే — మీరు కోరుకునే విశేషం తప్పక జరుగుతుంది!"

"ఎవరు చెప్పారు నీకు?" ఇంకా అనుమానంగానే అన్నాడతను. తనామెను ఉలవకొండకు తీసుకువెడదామనుకుంటున్నాడు. అదీ ఆమెను చంపడానికి. అందుకీ రోజే ముహూర్తం పెట్టుకున్నాడు. ఈ రోజే ఆమె కూడా ఉలవకొండకే వెడదామంటోంది. అది కాకతాళీయమా? లేక ఆమెకు తన పథకం తెలిసిపోయిందా?

"ఉలవకొండ గురించి ఎవరైనా చెప్పాలిటండీ! ఈ వీధిలో ఎవర్నడిగినా చెబుతారు. చాలా పేరున్న ప్రాంతం. అక్కడ మీకూడా పనికొచ్చే ప్రాంతముంది. గుడికి వెళ్ళాలంటే ఎంతో కొండ ఎక్కనవసరం లేదు. కానీ ఇంకా బాగా పైకి ఎక్కితే అక్కడ ఎంతో రమ్యంగా ఉంటుందిట. కొత్త దంపతులు అక్కడికి వెడుతూంటారుట. ఇంకా చెప్పాలంటే స్వామిని వేడుకుని అక్కడకు వెడితే ..." అని ముసిముసిగా నవ్వింది సరళ.

ఇది కాకతాళీయమా—కాదా? — అని ఆలోచిస్తున్నాడు గోపాలం. కాకతాళీయం కాని పక్షంలో తన పథకం చాలా సులభంగా తేలిపోయింది. ఉలవ

కొండకు ఏ వంక పెట్టుకుని వెళ్ళాలా అని ఆలోచిస్తు న్నాడతను.

"అలాగే వెడదాం—కానీ ఈ విషయం నువ్వు చాలా రహస్యంగా ఉంచాలి. యెవ్వరికీ చెప్పకూడదు—" అన్నాడు గోపాలం.

"రహస్యమెందుకండీ?"

"సంతానం కోసం దేవుడి దగ్గరకు వెడుతున్నామంటే—అది మన ఇద్దరికీ అవమానమే!" అన్నాడు గోపాలం.

సరళ అంగీకరించింది.

ఉదయం భోజనాలవుతూండగా వాళ్ళింటికో వ్యక్తి వచ్చాడు. గోపాలం తలుపు తీశాడు.

"సరళ గారున్నారాండీ?" అన్నాడతను.

"ఎవరున్నువ్వు?"

"నన్ను మనోహర్ గారు పంపారండి!"

గోపాలం రక్తం మరిగింది—"నేను సరళ భర్తను. ఏం చెప్పాలో చెప్పు—"

"మనోహర్ గారీ ఉత్తరం ఇచ్చారండి—"

గోపాలం ఉత్తరం అందుకుని—"సరే—నువ్వెళ్ళు!" అన్నాడు. అతను వెళ్ళిపోయాడు. గోపాలం ఆ ఉత్తరం చదువుకున్నాడు.

"సరళా! ఈ రోజు ఇల్లు కదిలి ఎక్కడికీ వెళ్ళొద్దు. అన్ని ఏర్పాట్లూ అప్పుడే నేను చేయగల్గుతాను...."

ఆ ఉత్తరం చదవగానే అతడికి ఆవేశం వచ్చింది. నిగ్రహించుకుని జేబులో పెట్టుకున్నాడు. నెమ్మదిగా భోజనాల గదిలోకి వెళ్లాడు.

"ఎవరండీ?" అంది సరళ.

"ఎవడో వీరభద్రయ్యిల్లు ఎక్కడా అని అడిగాడు,

తెలియదని చెప్పినా జీడిలా పట్టుకుని వదల్లేదు....”
అన్నాడు గోపాలం.

6

ఉలవకొండకు వెళ్ళాలంటే రెండున్నరకు బస్సొస్తుంది.

మధ్యాహ్నం రెండింటికి ఇద్దరూ బయల్దేరారు.

గోపాలం మనసులో సరళకు వ్యతిరేకంగా బలం పెంచుకుంటున్నాడు. ఆమెను చంపాలన్న కోరిక బలం పుంజుకొనేలా చేస్తున్నాడు. తను చేస్తున్నది తప్పు కాదని సమర్థించుకుంటున్నాడు.

ఇద్దరూ బస్ స్టాండు చేరుకున్నారు. అప్పటికి బస్సింకా రాలేదు. అక్కడ ఒకతను గోపాలాన్ని పలకరించాడు. గోపాలం కూడా అతడితో చేతులు కలిపి — “చాలా కాలమైందిరా నిన్ను చూసి!” అన్నాడు.

ఇద్దరూ కాసేపు అవీ యివీ కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. ఇంతలో బస్సు రానే వచ్చింది. జనం హడావుడిగా బస్సువైపు పరుగెత్తారు.

“ఎవరండీ అతను!” అంది సరళ.

“నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు. జగన్నాథం—మా కెంత చనువంటే నన్నువాడు గోపిగా అంటాడు. నేను వాణ్ణి జగ్గూ అంటాను....”

“జగ్గూ అంటారా?” ఉలిక్కిపడింది సరళ.

“అవును—ఏం?”

“అతడు మీకంటే బలంగా, ఎత్తుగా ఉన్నాడు..”

గోపాలం రక్తం మరిగింది—“వాణ్ణీ నన్నూ ఎందుకు పోలుస్తున్నావ్?”

సరళ తడబడింది. తనొకలా అంటే భర్త మరొకలా

అర్థం చేసుకున్నాడు — "అది కాదండీ — అతనిప్పు డెక్కడికి వెడుతున్నాడు?"

"ఏమో — తెలియదు —"

"అతనూ మనతో ఉలవకొండ వస్తాడేమోనని నా అనుమానం — మీరు ఉలవకొండ వెడుతున్నట్లు అతడికి గానీ చెప్పారా?"

"చెప్పలేదులే."

బస్సులో అందరూ యెక్కడం అయింది. సరళ, గోపాలం కూడా ఎక్కారు. ఇంకా నాలుగు సీట్లు కాళీ ఉన్నాయి బస్సులో. ఆర్టీసీ బస్సు కాబట్టి భర్తీకోసం ఎదురుచూడకుండానే బయల్దేరింది.

"ఉలవకొండ .... ఉలవకొండ ...." అన్నాడు కండక్టరు.

గోపాలం లేచాడు. సరళ లేచింది. ఇద్దరూ బస్సు దిగుతూంటే జగన్నాథం లేచాడు — "సార్ — మీరు దిగాల్సిందిక్కడ కాదు...." అన్నాడు కండక్టరు.

"తెలుసులేవయ్యా — నాకూ ఇక్కడ పనుంది!" అంటూ విసుగ్గా దిగాడు జగన్నాథం.

అతను దిగడం చూసి గోపాలం ఆశ్చర్యపడ్డాడు. సరళ భయపడింది.

అక్కడ వాళ్ళు ముగ్గురే దిగారు.

"నువ్విక్కడ దిగుతావని మా ఆవిడ జోస్యం చెప్పింది!" అన్నాడు గోపాలం.

జగన్నాథం కూడా ఆశ్చర్యంగా — "ఎలా తెలుసు మీకు?" అన్నాడు.

సరళ మొహమాటంగా నవ్వి ఊరుకుంది. అయితే

ఆమె మనసునిండా భయం. జగ్గా యిప్పుడు రానే వచ్చాడు. అతడు తన భర్తను చంపేస్తాడా? మనోహర్ తనకు యిచ్చినమాట నిలబెట్టుకోడా?

"ఉలవకొండలో నీకేమిటి పని?" అన్నాడు గోపాలం.

"ఏమీ లేదు. మీరూ దిగుతున్నారు కదా అని నేనూ దిగాను...."

అక్కడ వాళ్ళు ముగ్గురూ తప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరు. చుట్టూ బొత్తిగా జనసంచారం లేకపోవడం సరళకు ఇబ్బందిగా ఉంటే—అతనక్కడ ఉండటం గోపాలానికి ఇబ్బందిగా వుంది.

గోపాలం ఇబ్బందిగా నవ్వాడు. ముగ్గురూ కలిసి కొండ ఎక్కటం ప్రారంభించారు. గుడి చేరుకుందుకు ఎంతోసేపు పట్టలేదు.

గుడి దగ్గర నలుగురు చిన్న పిల్లలున్నారు. వాళ్ళు ఆడుకుంటున్నారు. గుడిలో పెద్ద విశేషమేమీ లేదు. ఓ పెద్దరావిచెట్టు. రావిచెట్టుకింద ఎత్తయిన దిమ్మ. దానిపై విఘ్నేశ్వరుడి విగ్రహం!

సరళ పిల్లలకు పైసలిచ్చింది. జగన్నాథం వాళ్ళతో "మీ ఇల్లెక్కడ?" అనడిగాడు. కొండకు అటువైపు నుంచి ఏదో అడ్డుదారి ఉన్నదట. సుమారు రెండు కిలో మీటర్ల దూరంలో ఏదో పల్లె ఉన్నది. ఆ కొండకు దగ్గర్లో ఉన్న పల్లె అది ఒక్కటే!

అయితే చుట్టుపక్కల దగ్గర్లో మరే గ్రామమూ లేదు. ఒక్క జగన్నాథం సమక్షం తప్ప అన్ని విధాలా పనికి సానుకూలంగానే ఉంది,

7

ముగ్గురూ కొండ ఎక్కుతున్నారు. చాలా ఎత్తు వుంది. జగన్నాథం ఏవో కబుర్లు చెబుతున్నాడు. అయిష్టంగా వింటున్నాడు గోపాలం. అతణ్ని విస్మయ కళ్లతో కనిపెడుతోంది సరళ.

కొండమీదకు చేరుకున్నారు ముగ్గురూ.

జగన్నాథం అన్నాడు — "అలా అంచుకు వెళ్ళి చూస్తే చాలా బాగుంటుంది. ప్రకృతి రమణీయకతను చూడవచ్చు—"

అతడి ఉద్దేశ్యం సరళకు అర్థమయింది—"వద్దు—" అంటూ అరిచిందామె.

గోపాలం ఆశ్చర్యంగా—"ఏం?" అన్నాడు.

"నాకు కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. ఒక్క నిముషం కూర్చుని స్థిమితపడదాం—"

ముగ్గురూ కూర్చున్నారు.

జగన్నాథం చిన్ననాటి విశేషాలు చెప్పటం ప్రారంభించాడు. ఆ రోజుల్లో—గోపాలం బుద్ధిగా చదువుకునేవాడు. జగన్నాథం బాగా అల్లరిచేసేవాడు. ఇద్దరికీ క్షణంపడేది కాదు. ఒంటరిగా దొరికినపుడల్లా జగన్నాథం గోపాలాన్ని చితకబాదేవాడు. గోపాలం పెద్దలకు చెప్పి జగన్నాథాన్ని తన్నించేవాడు. కొంతకాలంపోయాక గోపాలం తెలివిమీరి — తను జగన్నాథానికి ఒంటరిగా దొరికేవాడు కాదు. పైగా తను దెబ్బలు తిన్నట్లు అబద్ధంచెప్పి జగన్నాథానికి అన్యాయంగా దెబ్బలు తగిలేలా చేసేవాడు. ఒకరోజున జగన్నాథం గోపాలాన్ని పదిమందిలో నిలదీశాడు.

"ఏదో ఓ రోజున మళ్ళీ నువ్వు నన్ను తన్నకపోతావా?

దానికిది అడ్డొస్తున్నుకో—" అన్నాడు గోపాలం.

"నీకులా నేనూ అడ్డొస్తు గురించి ఆలోచించావంటే నీకు ప్రాణాలే దక్కకపోవచ్చు. తెలుసా?" అని బెదిరించాడు జగన్నాథం.

అదే వారిద్దరిమధ్యా ఆఖరి శత్రుత్వం. గోపాలం భయపడ్డాడో, జగన్నాథం మారాడో తెలియదు కానీ ఆ తర్వాతినుంచి వారిద్దరూ మంచి స్నేహితులయ్యారు. ఓ రెండు సంవత్సరాల స్నేహం తర్వాత జగన్నాథం గోపాలంతో—"నేను నీతో స్నేహం చేసి చాలా మంచి పని చేశాను...." అన్నాడు.

"ఏం?" అన్నాడు గోపాలం.

"నిన్ను చంపాలన్న ఆలోచన నాలో నిజంగా నే కలిగింది. అయితే నాకు ప్రమాదం లేకుండా నిన్ను చంపాలనుకున్నాను. నీలోని బలహీనతలు తెలుసుకుని ఎవరికీ అనుమానం రాని విధంగా నిన్ను చంపటం కోసం నీతో స్నేహం ప్రారంభించాను. అయితే ఆ స్నేహమే నువ్వెంత మంచివాడివో నాకు తెలియజేసింది. ఇంక కలలో కూడా నిన్ను చంపాలన్న ఆలోచన రానివ్వను. అయితే...." అని ఒక క్షణం ఆగి-"నిన్నెలా చంపాలో నీ బలహీనతేమిటో నాకు పూర్తిగా తెలిసిపోయాయి. ఎప్పుడు ఏ క్షణంలో కావాలనుకున్నా—అత్యంత సులభంగా నిన్ను చంపగలను. ఈ ఆలోచనే నాకు బాగోలేదు...." అన్నాడు జగన్నాథం.

మిత్రులిద్దరూ ఇది గుర్తుచేసుకుని నవ్వుకున్నారు.

సరళ ఆలోచిస్తోంది. గోపాలం భయపడదేం? జగన్నాథం చిన్నతనంనుంచీ అతణ్ని ద్వేషిస్తున్నాడన్న మాట! అతడు గోపాలాన్ని చంపాలనుకోవడానికి అదే

కారణం కావచ్చు. మనోహర్ పేరునతను ఆ కారణంగా చెప్పి ఉండవచ్చు. మనోహర్ కు తనమీద ప్రేమాభిమానాలున్నాయి. తన మాటంటే అతడికి విలువ వుంది. అందువల్ల అతడు తన భర్తను చంపాలని అనుకోడు.

ఇప్పుడు జగన్నాథం ఆ అవకాశంకోసం వచ్చాడా? తన భర్తను చంపి అతడేం చేస్తాడు? అతను తనవంక చూడటంలేదు. తనపట్ల మర్యాదగా ప్రవర్తిస్తున్నాడు. కానీ — ఏమో! భర్తను చంపటం అయ్యాక అతడి మనసు ఎలా మారుతుందో?

"నీకు కళ్ళు తిరగటం తగ్గిందా?" అన్నాడు గోపాలం. అతడికి చాలా అసహనంగా వుంది. ఏం చేయాలో అతడికి తోచటంలేదు. ఇలాంటి అవకాశం మళ్ళీ రాదు. కానీ వచ్చిన అవకాశాన్నెలా ఉపయోగించుకోవడం?

సరళ ఒక నిర్ణయానికి వచ్చింది. "తగ్గింది—" అంటూ లేచిందామె.

గోపాలం, జగన్నాథం కూడా లేచారు.

"మీరు నడవండి— నేనూ వస్తున్నాను...." అంది సరళ.

ఇద్దరూ నడుస్తున్నారు....కొండ కొనవైపు....

సరళ వాళ్ళిద్దర్నీ పరీక్షగా ఆత్రుతగా చూస్తోంది. ఏం జరుగుతుందిప్పుడు?

ఇద్దరూ కొండ కొన సమీపించారు.

సరళ ఇంక ఆగలేకపోయింది. ఆమె ఒక్క ఉరుటున వాళ్ళను సమీపించింది. జగన్నాథాన్ని లోయలోకి ఒక్క తోపు తోసింది. అతను పెద్ద కేక వేశాడు.

అప్పుడక్కడ ఇద్దరే వున్నారు. గోపాలం, సరళ!

8

గోపాలం లోయలోకి తొంగి చూడ్డానికి ప్రయత్నించాడు. ఏమీ కనబడ్డంలేదు. అంతా అగాధం.... జగన్నాధం.... పాపం!

"ఎంత పని చేశావు సరళా!" అన్నాడు గోపాలం.

"ఏం చేయమంటారు మరి?" అంది సరళ.

"ఎందుకలా చేశావు?" అన్నాడు గోపాలం.

"అతను మిమ్మల్ని చంపడానికి వచ్చాడు. నేను ఒక్క క్షణం జాప్యంచేసి వుంటే, ఆ అగాధంలో మీరు అతడి స్థానంలో ఉండేవారు...." అంది సరళ నిలువెల్లా వణికిపోతూ.

"కావచ్చు .. కానీ నీకీ విషయం ఎలా తెలిసింది?"

"నా స్నేహితురాలు నళిని చెప్పింది...."

"నళిని ఎవరు? నేనెరుగని స్నేహితురాండ్రున్నారా నీకు?"

"ఒక్క నిమిషం నన్ను కూర్చోనివ్వండి...." అంది సరళ.

ఇద్దరూ కూర్చున్నారు. సరళ నెమ్మదిగా అతడికి మనోహర్ కథ చెప్పింది. ఆపైన నళిని హెచ్చరిక గురించి చెప్పింది.

కథ వింటూ గోపాలం ఆవేశపడ్డాడు — "అయితే నీ గురించి నేను విన్నది నిజమే నన్నమాట!"

"ఏమిటి మీరు విన్నది?"

"పెళ్ళికి ముందు మనోహర్‌తో తిరిగావని!"

"తిరగడమంటే శారీరక సంబంధమని మీరనుకోని పక్షంలో పెళ్ళికిముందు నేనతడితో తిరిగిన మాట నిజం" అంది సరళ.

"పాపాత్మురాలా — ఎంతకు తెగించావ్ ? ఇవన్నీ నాకు ముందే ఎందుకు చెప్పలేదు?"

"చెప్పవలసిందేమీ లేదని అప్పుడు చెప్పలేదు. చెప్ప కూడనిదేమీ కాదనిపించి ఇప్పుడు చెప్పాను—" అంది సరళ.

"సరే—అయితే నేను చెప్పేది విను...." అన్నాడు గోపాలం.

"చెప్పండి!"

"నేను నిన్నిక్కడికి తీసుకొచ్చింది నిన్ను చంపాలని! నాకు శనిగాడిలా ఆ జగన్నాథం తగుల్కొన్నాడు. వాణ్నెలా వదుల్చుకోవాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను. నీ చావుకు నువ్వే సాయపడుతున్నావు. ఇంక దైవప్రార్థన చేసుకో!" అన్నాడు గోపాలం.

"నన్ను చంపుతారా?" నమ్మలేనట్లు అంది సరళ.

"అవును—"

"ఎందుకు?"

"నీకంటే అందమైనదీ, నీకంటే సరసమైనదీ, నన్ను డబ్బులో ముంచి తేల్చేదీ ఓ అందాల భరిణ నన్ను వలచి వరించింది. నిన్ను అడ్డం తొలగించుకోమంది. అంత సులభంగా మాటలకు లొంగే మనిషిని కాదు నేను. కానీ నీకూ మనోహర్‌కూ ఉన్న సంబంధం గురించి తెలియగానే నేను నిన్ను వదిలించుకోవాలనే అను కున్నాను. అందుకు ఆ నళిని ఎవరో కానీ బాగా సాయ పడింది...."

"మీరు వేళాకోళమాడుతున్నారు" అంది సరళ.

"పోనీ అలాగే అనుకో .... కానీ అయిదే నిమిషాలు టయిం...." అంటూ అతను లేచినిలబడ్డాడు.

అప్పుడు చూసింది సరళ....

అతడి ముఖంలో అసలైన హంతకుడు కనబడుతున్నాడు.

అప్పుడు కలిగింది సరళకు....

అసలైన భయం.

"నేను మీ ప్రాణాలు రక్షించాలని ఎంతో తాపత్రయ పడ్డాను. నన్ను మీరు చంపుతారా?" అంది సరళ దీనంగా.

"జీవితంలో సుఖపడాలనుకున్నవాడు దయా దాక్షిణ్యాలకు దూరంగా వుండాలి. ఆ సత్యం తెలుసుకున్న నాకు నువ్వింకేమీ చెప్పి ప్రయోజనం లేదు—"

సరళ చటుక్కున లేచి నిలబడింది. అక్కణ్నించి పారిపోవాలన్నది ఆమె ప్రయత్నం. అయితే అది గోపాలం కనిపెట్టాడు. ఆమెను బలంగా లాగాడు. కొండ కొనవరకూ ఈడ్చాడు.

"ఏమండీ—ప్లీజ్ .... వదలండి .... నేను మీకేం అన్యాయం చేశానండీ.... కావాలంటే నేను మీ దారికి అడ్డురానండీ....మీకు కనబడకుండా వెళ్ళిపోతానండీ.... నన్ను వదలండీ....నన్ను చంపొద్దండీ.... నాకింకా బ్రతకాలనీ ఉందండీ...."

సరళ అరుస్తోంది. గోపాలం ఆ అరుపులు వినటం లేదు. అతడి కనులముందు ఆమె. నైట్ డ్రస్సులోని వంపుసొంపులతో ఆమె....

గోపాలం సరళను ఒక్క తోపు తోశాడు. ఆమె కెవ్వుమని అరిచింది.

గోపాలం ఓసారి క్రిందకు లోయలోకి తొంగి

చూశాడు. బట్టలు సవరించుకున్నాడు. ఒక్క నిమిషం నిమితంగా కూర్చున్నాడు. చల్లగాలిలో కూడా అతడికి చెమటలు పట్టాయి. పది నిమిషాల్లో అతను కొంత నిమిత పడి లేచాడు. లేచి నిలబడితే కాళ్ళు వణుకుతున్నాయి.

తను హత్య చేశాడు....తను హంతకుడు....

కానీ ఈ హత్య గురించి ఎవ్వరికీ తెలియదు. తను సమాజంలో పెద్దమనిషిగా చెలామణీ కావచ్చు. హాయిగా జీవించవచ్చు. ఆమెతో జీవితం.....

9

గోపాలం ఉత్సాహం తెచ్చుకుని అక్కణ్ణించి కదిలాడు. క్రమంగా అతడి అడుగుల్లో వేగం పుంజుకుంది. కొండ ఎక్కడం కష్టం కానీ దిగటం కష్టంకాదు. గోపాలం గుడి చేరుకోవడానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు.

గుడి దగ్గర నలుగురు పిల్లలూ ఆడుకుంటున్నారు. గోపాలాన్ని చూస్తూనే వాళ్ళు పరుగున వచ్చారు—

“బాబుగారూ—ఆ యమ్మ, ఆ బాబు ఏరీ?”

అప్పుడు గోపాలానికి ఏమీ స్ఫురించలేదు — “వాళ్ళా—కాసేపుండి వస్తారు!” అని గబగబా కొండ దిగాడు.

సరిగ్గా కొండకింద ఆమె నిలబడి ఉన్నది.

“నువ్వా?” అన్నాడతను ఆశ్చర్యంగా.

“అవును— నేనే!” అందామె — “జగ్గూ ఏడీ?”

“జగ్గూను నువ్వు పంపించావా?”

“నేనే పంపించాను. కానీ సరళకు మనోహర్ పేరు చెప్పాను....”

“అంటే నువ్వే నా నళినివి....”

“అవును—ఇంతవరకూ నీకు నా పేరే తెలియదుకదూ.

అయినా ఆడదాన్ని ఆడదానిగానే చూసే నీకు నా పేరెందుకు తెలుసుకోవాలనిపిస్తుంది?"

"ఏమైతేనేం—మనమధ్య అడ్డు తొలగించాను ..."

"జగ్గూ ఉండగా నీకది ఎలా సాధ్యపడింది?" ఆమె అడిగింది.

సరళ జగ్గూను తోసినట్లు చెప్పాడు గోపాలం.

"ఆ తర్వాత నువ్వు ఆమెను తోసేశావు. అంతేగా?"

"అక్షరాలా!"

"చాలా థాంక్స్—" అని అక్కణ్ణుంచి కదిలింది నళిని "నాతో వస్తావా-నిన్ను కార్లో డ్రాప్ చేస్తాను!"

కారెక్కాడు గోపాలం. అతణ్ణి వెనుక సీట్లో కూర్చోమన్నదామె. నళిని కారు డ్రైవ్ చేస్తూ—"నాకు సరళ అంటే ఎందుకు పగో చెప్పాను. కానీ జగ్గూ అంటే ఎందుకు పగో చెప్పలేదు—" అంది.

"జగ్గూ అంటే కూడా నీకు పగ వుందా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు గోపాలం.

"జగ్గూ నన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడు. ఎందుకూ అని అడక్కు. ఆ రహస్యం జగ్గూతోనే చచ్చిపోయింది. జగ్గూ వేశ్యాగృహం నడుపుతున్నాడు. అందుకు అమ్మాయిలు కావాలి. నన్ను సంపాదించిపెట్టమని వేధిస్తున్నాడు. సరేనన్నాను. నిన్ను చంపి సరళను ఎత్తుకు పొమ్మన్నాను. సంతోషంగా అంగీకరించాడు.

నువ్వు క్యాంపులో ఉండగానే ఓ రాత్రిపూట సరళ ఇంటికి వెళ్ళి ఆమెను హెచ్చరించాను. అంతకు ముందే ఆమెకు వ్యతిరేకంగా నిన్ను హెచ్చరించాను. ఒక సగటు ఆడదిగా ఆమె, సగటు మగాడుగా నువ్వు ప్రవర్తించటంలో నా పథకం నూటికి నూరుపాళ్ళ

విజ యవంతమయింది. గుడ్ బై!"అంటూ కారాపింది ఆమె.

"మరి—మన పెళ్ళి!" అన్నాడు గోపాలం.

"అప్పుడే తన ప్రాణాలు కాపాడిందన్న కృతిజ్ఞత కూడా లేకుండా పరాయి ఆడదాని మీద ధ్యాసతో అగ్ని సాక్షిగా నాతిచరామి అని పెళ్ళిచేసుకున్న భార్యను చంపేసిన—సగటు మగాణ్ణి—సగటు ఆడది పెళ్ళిచేసు కోవచ్చునేమో—ఈ నళిని చేసుకోదు...." అంది నళిని.

"యూ...." అన్నాడు గోపాలం.

"అరవకు. అల్లరిచేయకు. బెదిరించకు. నువ్వు హత్య చేసినట్లు ఉలవకొండ దగ్గర నలుగురు పిల్లలు సాక్ష్యం చెప్పగలరు. నా మాట విని బుద్ధిగా ఇక్కణ్ణించి ఓ కిలోమీటరు నడిస్తే ఓ బస్ స్టాప్ వస్తుంది. అక్కడ బస్సెక్కితే అరగంటలో మీ వూరు చేరుకుంటావు..."

గోపాలం కారు దిగాడు. నళిని వెనక్కు వంగి కారు తలుపువేసుకుంది.

"అంటే నేను నీకు సాయపడ్డంకోసం నాకున్నవన్నీ పోగొట్టుకున్నాను. ఇదేనా జరిగింది?" అన్నాడు గోపాలం రుద్ధ కంఠంతో.

"సగటు మనుషులు చేయగలిగినదిదే! తనకంటూ మనిషి ఏమైనా సాధించాలంటే ముందు సగటుతనానికి మించి ఎదగాలి...." అందామె కారు స్టార్టుచేస్తూ.

అసహాయతను, ఓటమికి, సగటుతనానికి చిహ్నంగా అతనక్కడ మిగిలిపోయాడు. తనిప్పుడేంచేయాలో అతడికి తెలియుటంలేదు.

విజయానికి చిహ్నంగా నళిని కారు దూసుకుపోయింది.

—:ఐ పో యి ం ది:—